

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Katarzyna Jamrozy - Szponik

Protokolant Iwona Połczyńska

po rozpoznaniu dnia 16 kwietnia 2015 roku sprawy

M. B.

córki J. i B. z domu B.,

urodzonej (...) w Ś.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 17 grudnia 2008 roku we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła J. M. (1) pomocy w wyłudzeniu pożyczki gotówkowej w kwocie 14.335,71 zł w Bank (...) S.A. w ten sposób, że przekazała mu uprzednio podrobiony przez siebie dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...), przy czym za udzieloną pomoc miała uzyskać od J. M. (1) korzyść majątkowa, czym działała na szkodę Banku (...) S.A. z siedzibą w G.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

I. oskarżoną M. B. uznaje za winną tego, że w dniu 17 grudnia 2008r we W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Bank (...) S.A z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 14.335,71 zł w ten sposób, iż J. M. (1) w oddziale Banku we W. zawarł umowę pożyczki nr (...) na kwotę 14.335,71 zł, przedkładając podrobione przez M. B. zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...), które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania danej pożyczki, czym wprowadzili w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. co do sytuacji finansowej J. M. (1), osiąganych przez niego dochodach w wysokości 1800 zł, zamiaru i możliwości spłaty pożyczki, a następnie M. B. po otrzymaniu z banku gotówki, kwotę 3.000 zł przekazała J. M. (1), pozostałą zaś część zatrzymała dla siebie, tj. występku z art. 286 §1 kk i z art. 270 §1 kk i z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżoną do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) SA z siedzibą w G. kwoty 14.335,71 zł (czternaście tysięcy trzysta trzydzieści pięć złotych siedemdziesiąt jeden groszy), z zastrzeżeniem, iż oskarżona jest zobowiązana solidarnie z J. M. (1), którego wyrokiem Sądu Rejonowego we W. W. z dnia 26 kwietnia 2011 roku, sygn. akt II K 115/11, zobowiązano do naprawienia szkody na rzecz Banku (...) SA z siedzibą w G.;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wydatki postępowania i wymierza jej opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. (1) pod koniec 2008r. spotkał w S. M. B., która zapytała się go czy chciałby zarobić pieniądze. W tym czasie J. M. (1) nadużywał alkoholu oraz narkotyków, nigdzie nie pracował i chętnie przystał na propozycję oskarżonej. M. B. wyjaśniła, że wystawi mu zaświadczenie o zatrudnieniu, z którym J. M. (1) uda się do Banku, aby uzyskać kredyt. Część z uzyskanej kwoty J. M. (1) miał zatrzymać dla siebie, pozostała kwota miała być przeznaczona dla M. B..

W dniu 17 grudnia 2008r. J. M. (1) wraz z M. B. udał się do W.. W aucie oskarżona wyciągnęła druk zaświadczenia o zatrudnieniu, na którym w miejscu pracodawcy przybite były pieczętki o następujących danych: M. (...) S. M.. Następnie wypełniła swoim pismem poszczególne rubryki, wpisując, iż J. M. (1) zatrudniony jest na czas nieokreślony od dnia 10.01.2008r. i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1800 zł, po czym podpisała się imieniem i nazwiskiem S. M.. Ze wskazanym zaświadczeniem J. M. (1) udał się do Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział we W. Pl. (...), gdzie złożył wniosek o udzielenie pożyczki, a po pozytywnej weryfikacji i przedłożeniu podrobionego przez M. B. zaświadczenia o jego zatrudnieniu, które miało istotnie znaczenie dla udzielenia przez bank wsparcia finansowego, zawarł umowę pożyczki nr (...) na kwotę 14.335,71 zł. Po wypłaceniu przez bank gotówki, M. B. przekazała J. M. (1) kwotę 3.000 zł, natomiast pozostałą część zatrzymała dla siebie. J. M. (1) nie zamierzał spłacić przedmiotowej pożyczki.

Dowód: - zeznania J. M. (1) – k. 41, 56- 57, częściowo na k. 170-171, 342-343,

- opinia biegłego –k. 84-93,

- zeznania S. M. – k. 18-19,

- zeznania A. M. – k. 23 w aktach sprawy Sądu Rejonowego we W. sygn. akt. II K 151/11,

- częściowo zeznania B. B. (3) – k. 365,

- kserokopia wniosku o pożyczkę oraz umowy (...) –

k. 4-12,

- zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 21 w aktach sprawy Sądu Rejonowego we

W. sygn. akt. II K 151/11,

Matka oskarżonej B. B. (3) w tym czasie przebywała w Zakładzie Karnym we W..

Dowód: wydruk z N. – k. 346,

Inteligencja słowna J. M. (1) mieści się w granicach normy. Rozumie znaczenie norm społecznych. Ma potencjalnie poprawne umiejętności w zakresie postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Jest ekstrawertywny społecznie, z brakiem wglądu, samokrytycyzmu, z płytkimi więzami interpersonalnymi. Nie czuje się odpowiedzialny za swoje zachowanie, nie zastanawia się nad konsekwencjami działań. Zmienny w swoich sądach. J. M. (1) jest uzależniony od alkoholu (nadal go spożywa) oraz od narkotyków (aktualnie w czasie abstynencji). W okresie objętym aktem oskarżenia, jego aktywność była podporządkowana zdobywaniu pieniędzy na alkohol i narkotyki. Aktualnie nie ma motywacji do podjęcia aktywności poznawczej w celu złożenia wyczerpujących zeznań w sprawie.

Dowód: opinia biegłej psycholog – k. 187-190, 348-350,

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. we W.z dnia 26 kwietnia 2011r., sygn. akt II K 151/11 J. M. (1) został skazany, za to że w dniu 17 grudnia we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. w ten sposób, iż zawarł umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 14335,71 zł przedkładając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...), nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z przyjętego zobowiązania, czym działał na szkodę Banku (...) S. A., tj. za czyn z art. 270 §1 kk i art. 286§1 kk i art. 297 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Dowód:- wyrok Sądu Rejonowego dla W. z dnia 26

kwietnia 2011r., sygn. akt II K 151/11- akta sprawy II K 151/11,

Oskarżona nie była dotychczas karana. Aktualnie mieszka na terenie N.wspólnie z konkubentem J. J. (2). Mają dwójkę dzieci – N.– lat 8 oraz 2 letniego O.. J. J. (2) prowadzi działalność gospodarczą, uzyskując wynagrodzenie w wysokości 3000- 4000 euro. M. B. otrzymuje zasiłek na dzieci w wysokości 370 euro, ponadto około 2- ch miesięcy temu zarejestrowała działalność gospodarczą, która aktualnie nie przynosi dochodu.

Dowód – karta karna – k. 376,

- wywiad środowiskowy – k. 386,

Oskarżona M. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W postępowaniu przygotowawczym wskazała, iż zna J. M. (1) jedynie z widzenia, a także iż kiedyś mieszkała niedaleko jego miejsca zamieszkania. Przyznała, iż J. M. (1) zna natomiast jej mama, jednakże nie utrzymuje z nim kontaktów towarzyskich. Na rozprawie M. B. po okazaniu jej opinii biegłego, podtrzymała, iż nie podrobiła zaświadczenia o zatrudnieniu J. M. (1).

Sąd nadto zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu nie budzi wątpliwości.

Rekonstruując stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach J. M. (1) oraz opinii biegłego z zakresu badań dokumentów i grafologii. Zeznania J. M. (1) nie były spójne i z tego względu wymagają głębszego omówienia.

W trakcie postępowania przygotowawczego J. M. (1) opisał zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania w sposób tożsamy z przytoczonym wyżej stanem faktycznym. Wersję jego przebiegu zmienił podczas postępowania sądowego, tj. po upływie 4 lat od chwili, kiedy podpisał umowę pożyczki. Na rozprawie w dniu 28 listopada 2012r. J. M. (1) składając zeznania pod nieobecność oskarżonej, która nie stawiała się na rozprawę, początkowo nie potrafił wskazać, czy kobieta, która zaproponowała mu wzięcie kredytu w banku posługując się sfałszowanym zaświadczeniem o zarobkach miała na imię B., czy też M., kojarzył jedynie nazwisko „B.?. Ponadto utrzymywał, iż nie wie czy znał matkę tej kobiety. Po odczytaniu poprzednio złożonych przez niego zeznań podał, iż przypomina sobie, iż zaświadczenie przekazała mu córka pani B., a ponadto dodał, iż pamięta, że do W. jechały z nim obie kobiety o nazwisku B., tj. matka z córką. Starsza z nich miała znajomości w J. i to chyba ona przekazała zaświadczenie. Na kolejnej rozprawie w dniu 7 stycznia 2015r., na której obecna była oskarżona, J. M. (1) rozpoznała ją jako osobę, która zaproponowała mu wzięcie kredytu oraz przekazała mu podrobione zaświadczenie o zarobkach. Świadek nie potrafił wytłumaczyć, z jakich powodów zeznał na poprzedniej rozprawie, iż nie zna matki oskarżonej.

Analizując zeznania J. M. (2) należy odnieść się do opinii biegłej psycholog, której Sąd w pełni dał wiarę. Wynika z niej, iż świadek nie przywiązuje wagi do precyzji wypowiedzi oraz nie ma motywacji do podjęcia aktywności poznawczej w celu wydobycia z pamięci szczegółów

zdarzeń. Opinia biegłej psycholog jest spójna i kompletna, a nadto nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W jej świetle nie można mieć wątpliwości, iż J. M. (1) nie jest w ogóle zainteresowany procesem toczącym się przeciwko oskarżonej oraz nie przywiązuje wagi do swojej roli w charakterze świadka. W tych okolicznościach Sąd zobowiązany był ustalić w oparciu o inne dowody, która z podawanych przez niego wersji wydarzeń jest zgodna z prawdą.

Za dowód w pełni obiektywny należy uznać opinię biegłego J. F., który jako osoba bezstronna nie był zainteresowany wynikiem postępowania. Z jego opinii wynika, iż pismo ręczne wypełniające poszczególne pozycje zaświadczenia o zarobkach J. M. (2) oraz podpis (...) usytuowany pod odciskiem pieczętki o treści (...) S. M. w pozycji „podpis kierownika Zakładu Pracy” po prawej stronie w dolnej części dokumentu zostały nakreślone przez M. B.. Powyższe ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości wskazują na to, iż zaświadczenie o zatrudnieniu podrobiła oskarżona, a zatem, iż w niniejszym postępowaniu należało jej przypisać co najmniej występki z art. 270 § 1 kk. M. B. na całym etapie postępowania nie podważyła przedmiotowej opinii, kwestionując jedynie wnioski wysnute przez biegłego. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii, która jest spójna i kompletna.

Analizując pozostały materiał zgromadzony w sprawie nie można mieć również wątpliwości, iż to M. B. zaproponowała J. M. (1) zaciągnięcie pożyczki, po uprzednim posłużeniu się podrobionym dokumentem. Taka wersja przebiega wydarzeń wynika z pierwszych zeznań J. M. (2), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Przede wszystkim, w tym czasie świadek najpełniej pamiętał wszystkie szczegóły, a ponadto na tamtym etapie postępowania był zainteresowany jego biegiem, albowiem również i jemu zostały przedstawione zarzuty w tym zakresie. Należy przyjąć, iż te zeznania odpowiadają prawdzie, albowiem odnoszą się one nie tylko do zachowania M. B., ale również J. M. (1), które to zeznania były podstawą do wydania wyroku skazującego za czyn z art. 279 §1 kk i art. 286 §1 kk i art. 297 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. Trudno zatem uznać, iż J. M. (1) podał w tych zeznaniach w jakiejś części nieprawdę, albowiem nie miałby w tym interesu, w sytuacji w której obciążył nimi samego siebie.

O tym, iż to M. B., a nie jej matka, rozmawiała z J. M. (2), a następnie przekazała mu sfałszowane zaświadczenie i zabrała znaczącą część kwoty z uzyskanej pożyczki świadczy informacja z (...) (k. 346), z której wynika, iż B. B. (3) w okresie od 16.10.2008r. do dnia 20.03.2009r. przebywała w Zakładzie Karnym we W., a zatem nie mogła prowadzić z J. M. (1) jakichkolwiek rozmów na temat przedmiotowej pożyczki bądź też zaświadczenia o zatrudnieniu. Okoliczność ta rozwiała wszelkie wątpliwości, co do tego, która z kobiet, matka czy córka, o nazwisku B. współdziałała z J. M. (1).

Odnosząc się do pozostałych dowodów należy wskazać, iż za wiarygodne uznano zeznania S. M. oraz A. M., które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Ponadto za zgodne z prawdą uznano zeznania B. B. (3) co do tego, iż nie załatwiała J. M. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i że nie posiada wiedzy na temat pożyczki będącej przedmiotem tego postępowania.

Analizując zachowanie oskarżonej pod kątem znamion przypisanego jej przestępstwa, należy wskazać, iż Sąd nie miał wątpliwości, iż M. B. dopuściła się występków z art. 286 §1 kk i z art. 270 §1 kk i z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Doprowadzenie należy tu rozumieć jako wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia. Nie każde doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi oszustwo. To ostatnie zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Natomiast przestępstwo fałszerstwa materialnego dokumentu,

określone w art. 270 § 1 kk, może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Przepięstwo podrobienia dokumentów ma charakter kierunkowy i może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

W niniejszej sprawie oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) chcąc osiągnąć korzyść majątkową w postaci kwoty pożyczki podrobiła, w celu użycia za autentyczny, zaświadczenie o jego zatrudnieniu, po czym doprowadziła Bank (...) S.A z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 14.335,71 zł w ten sposób, iż J. M. (1) w oddziale Banku we W. zawarł umowę pożyczki, przedkładając podrobione przez oskarżoną zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...), które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania danej pożyczki, czym wprowadzili w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. co do sytuacji finansowej J. M. (1), osiąganych przez niego dochodach w wysokości 1800 zł, zamiaru i możliwości spłaty pożyczki, a następnie M. B. po otrzymaniu z banku gotówki, kwotę 3.000 zł przekazała J. M. (1), pozostałą zaś część zatrzymała dla siebie.

Oskarżona wiedziała, iż z uwagi na sytuację materialną J. M. (1) nie będzie mógł spełnić warunków umowy, nadto ona sama również nie zamierzała spłacać zaciągniętego zobowiązania. Ponieważ przedłożone pracownikowi banku zaświadczenie o zatrudnieniu miało istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, dokumentowało ono bowiem sytuację majątkową J. M. (1), należało uznać, iż zachowanie oskarżonej wyczerpywało również znamiona występku z art. 297 §1 kk.

Z uwagi na fakt, iż zachowanie M. B. wyczerpywało znamiona 3 występku, w kwalifikacji prawnej czynu należało powołać również art. 11 §2 kk.

Sąd nie zgodził się z zaproponowaną przez oskarżyciela kwalifikacją prawną czynu poprzez uznanie, iż M. B. dopuściła się pomocnictwa do czynu z art. 286 §1 kk i z art. 270 §1 kk i z art. 297 § 1 kk. Współsprawstwo jest odmianą sprawstwa, które różni się od sprawstwa pojedynczego tym, że zamiar dokonania czynu zabronionego został podjęty przez co najmniej dwie osoby, które - zgodnie z przyjętym podziałem ról - uzgodniły jego wspólną realizację. Za współsprawstwo odpowiada bowiem ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Istotą współsprawstwa - również z punktu widzenia utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego - jest zatem oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestęstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestęstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestęstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rv 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117].

W opinii Sadu nie można mieć wątpliwości, iż M. B. współdziałała wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) co do wszystkich znamion przypisanego jej przestępstwa, co więcej, to ona była inicjatorką tego występku, a nadto zatrzymała dla siebie znaczącą część uzyskanej z pożyczki kwoty.

Przy wymiarze kary wobec oskarżonej Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, bacząc by dolegliwość kary nie przekroczyła stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu na średni, jednocześnie wymierzając karę wzięto pod uwagę uprzednią niekaralność M. B., fakt, iż zdarzenie miało miejsce 7 lat temu, kiedy była osobą stosunkowo młodą, natomiast aktualnie jest matką dwójki małych dzieci i rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej. Z drugiej strony uwzględniono powszechność popełnianych przestępstw, zwłaszcza występku z art. 286 § 1 kk i traktowanie takich czynów jako łatwy sposób na uzyskiwanie środków na codzienne utrzymanie.

Z tych też wszystko względów orzeczono za przypisany oskarżonej przestępstwo karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, iż oskarżona nie jest osobą zdemoralizowaną, zasługującą na orzeczenie wobec niej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. M. B. ma status osoby niekaranej. Zdaniem Sądu cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte przy orzeczeniu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Kara w tej formie będzie wystarczająco dotkliwa i spełni swoje funkcje prewencyjne. Z tych też to względów wykonanie kary pozbawienia warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. Kara w tym wymiarze jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz słuszna w odbiorze społecznym, spełnia również cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Jednocześnie zobowiązano oskarżoną do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) SA kwoty 14.335,71 zł z zastrzeżeniem, iż oskarżona jest zobowiązana solidarnie z J. M. (1), którego wyrokiem Sądu Rejonowego we W. dla W. z dnia 26 kwietnia 2011 roku, sygn. akt II K 115/11, zobowiązano do naprawienia szkody. Za podstawę przyjęto art. 46 § 1 kk, albowiem jedynie ten przepis pozwala na orzeczenie solidarnego obowiązku naprawienia szkody.

Ponadto w oparciu o treść art. 627 kpk zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wydatki postępowania i wymierzono jej na podstawie art. 2 ust. 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 180 złotych. Z uwagi na sytuację finansową oskarżonej, faktu, iż rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej oraz dochodów jej konkubenta, uznano, iż nie zachodzą podstawy do zwolnienia jej od uiszczenia tychże kosztów.